

લાખ ભલે ને હોય કુટેવો,
માણસ તોયે મળવા જેવો.

સૌ પૂછે છે: ‘સારું છે ને?’
સાચો ઉત્તર કોને દેવો?

આપ ભલેને હોવ ગમે તે,
હું ય નથી કંઈ જેવો તેવો.

દર્પણને ઘડપણ આવ્યું છે,
હું તો છું એવો ને એવો.

વાતે વાતે ફતવા કાઢે,
હું ઈશ્વર, તું આવો કેવો?

બાળક ખાલી આંખ મિલાવે,
ત્યાંજ મને છૂટે પરસેવો.

હવે તો જાગવું જ જોઈએ; સમય તો થઈ ગયો,
નવું કશું થવું જ જોઈએ; સમય તો થઈ ગયો.

આ સાંજ, ગાજ, વીજ, મેઘ, હું ને તું; બધું તો છે!
હવે તો નાચવું જ જોઈએ; સમય તો થઈ ગયો.

છે ઊંઘ પણ નવી સવી ને ચક્ષુ પણ નવાં નવાં,
તો સ્વપ્ન પણ નવું જ જોઈએ; સમય તો થઈ ગયો.

કુરાન કે પુરાણનું જે પાન પ્રેમનું ન હો,
એ પાન ફાડવું જ જોઈએ; સમય તો થઈ ગયો.

જો શબ્દ, અર્થ, ભાવ કે કશું ય કામ ના કરે,
તો મૌન થઈ જવું જ જોઈએ; સમય તો થઈ ગયો.

વાત મારી માનશે એવું ય કંઈ નથી,
આમ પણ મારે હવે કે'વું ય કંઈ નથી.

કંઈ નથી તારી ક્ષો, જાણી ગયો છું હું,
તારી પાસેથી પ્રભુ! લેવું ય કંઈ નથી.

આમ પોતાનો નથી ગણતા મને કદી,
આમ પાછું પારકા જેવું ય કંઈ નથી.

આંખ તારી મારું સરનામું બની ગઈ,
ઈંટ-પત્થરમાં હવે રે'વું ય કંઈ નથી.

મારી મુઠ્ઠીમાં હશે દુનિયા મને હતું,
જેવું મેં ધાર્યું હતું એવું ય કંઈ નથી.

ઈશારે આપના નાચું પછી છે કંઈ?
કતોરો ઝેરનો ચાખું પછી છે કંઈ?

જરાયે આંચ નહીં આવે તમારા પર,
પ્રસંગો એ રીતે ટાંકું પછી છે કંઈ?

તમે આવો ફરી ગેંડી દડે રમવા,
ફણીધર નાગ હું નાચું પછી છે કંઈ?

ખુશીની એક પળ બસ ભીખમાં દઈ દે,
લઈ લે આયખું આખું પછી છે કંઈ?

અહમ્ને એક કોરાણે મૂકી દઈને,
ઝુકાવ્યું લે ફરી માથું પછી છે કંઈ?

તમારા પ્રેમ પર લો દસ્તખત મારા,
કલમ-શી આંગળી કાપું પછી છે કંઈ?

હિસાબો હું ય રાખું છું બધા તારા,
હજી પણ એક તક આપું પછી છે કંઈ?

ફરી ક્યાં કંઈ મળાય છે પાછું,
જરી બેસો; જવાય છે પાછું.

ગઝલ જેવું લખાય છે પાછું,
ખરું પાણી મપાય છે પાછું!

તમે બેસી રહો નજર સામે,
આ મન તો ક્યાં ધરાય છે પાછું.

તમારી આંખ સાત કોઠા છે,
ગયા, તો ક્યાં અવાય છે પાછું.

હજી પોતાના ક્યાં થવાયું છે,
કે બીજાના થવાય છે પાછું.

તિરાડો આંખની પુરાઈ ગઈ,
રડું તો ક્યાં રડાય છે પાછું.

